

но пряк свидетел не бях. Мишо, когото наричах и аз така, имаше затворен характер, пестеше си времето и избягваше всякакви излишни контакти, които биха му попречили в работата. Затова и аз, макар че дружбата с неговата майка да трая от 1931 г. до 1952 г., аз много малък допир имах с него. Може би бяха минали няколко години, през което време бивах постоянна посетителка у тях, но той всякога избягваше личното си предствояне. Веднаж, без да знае, че аз съм у тях, връщайки се от града /мисля беше още студент/ показа се на вратата, която щеше веднага да затвори като ме видя, ако майка му не превари да го задържи за момент, за да ме представи. Разбира се, вратата след обичайното запознанство се затвори веднага. Тогава тя ми каза, че пишел, че имал чудесен стил, че пишел роман и пр. Това трябва да беше преди излизането му с романа "Поручик Бенц", една от първите му творби.

По - сетне, когато дойдоха да живеят на Иван Асен II и Гогол /Тракия/, близо до нас, аз имах възможност по - често да го срещам. Това беше времето около Девети септември. Новите идеи го сближиха с моя съпруг акад. Михаил Димитров и той, Димитър Димов не пропус - каше да ни посещава по разни поводи. Така напр., когато влезе в редовете на Комунистическата партия, той сподели възненията си от тази стъпка с моя съпруг. А когато, след излизането на "Тютюн" пред - стоеше да се проведе обсъждането му /той знаеше за отрицателното мнение на група писатели/, той пак беше у нас. Беше доста развълнуван. И разказа как е станало обсъждането на един нашумял роман в СССР /не си спомням романа и автора/, как всички се явили против тази творба, но след като този автор изслушал търпеливо всички из - казвания, извадил от джоба си едно писмо от Сталин и го прочел на всеослушание. То завъртяло стрелките на 180 градуса за автора. Димитър Димов допълни: "Моята етика не ми позволява да постъпя така с другарите си, с които ще работя в бъдеще". Каква финна душа и каква увереност е имал в себе си, че романът му ще оцелее, за да не си послужи със средства, които биха избягнали разни неблагоприятни перипетии, докато се утвърди и наложи като белетрист! А той имаше писмото от тогавашния министър председател Вълко Червенков, но пред - почете прякото признание, прякото утвърждаване на таланта си. При това обсъждане лицето му бе станало мораво - червено, а кой знае сърцето му колко близко е било до разрива, който по - късно получи.

Всичко това майката Веса Генева преживяваше тежко силно, а то се отрази на болезненото ѝ състояние, което все повече се влошаваше. Уви! Добрите хонорари, които Димов започна да получава и които би - ха облекчили нейния живот /те отново бяха в голямо материално